

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 kwietnia 2016r. skierowanym przeciwko G. G. powód (...) Wierzytelności N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 86 211,52zł. z odsetkami ustawowymi od wniesienia pozwu tytułem zwrotu kredytu (pozew k. 16 – 18, pismo k. 2).

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 września 2016r. pełnomocnik pozwanej zanegował zarówno skuteczność nabycia przez powoda wierzytelności o zwrot zaciągniętego przez pozwaną kredytu jak i wysokość mającego istnieć w związku z tym roszczenia, podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia, co nastąpić miało jeszcze przed wystawieniem przez poprzednika prawnego powoda bankowego tytułu egzekucyjnego i z tych też względów wniósł o oddalenie powództwa w całości (odpowiedź na pozew k. 75 – 80).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 czerwca 2007r. (...) Bank spółka akcyjna w K. udzieliła pozwanej kredytu na kwotę złotowego indeksowanego kursem (...), stanowiącego równowartość w złotych polskich kwoty 14 058,34 CHF na okres 96 miesięcy. Kredyt powyższy oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej wynoszącej w dniu zawarcia umowy 14,90% (umowa k. 62 – 64).

W dniu 13 kwietnia 2010r. bank wypowiedział powyższą umowę. W wypowiedzeniu powyższym bank zastrzegł jednocześnie, iż wypowiedzenie to nie będzie miało mocy prawnej w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zadłużenia (wypowiedzenie k. 68). Kolejne wypowiedzenie umowy kredytowej bank wystosował do pozwanej w dniu 9 sierpnia 2011r., w dniu zaś 22 maja 2013r. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny (wypowiedzenie k. 92, bankowy tytuł egzekucyjny k. 69, pismo k. 92).

Postanowieniem z dnia 12 września 2013r. umorzono wszczętą przeciwko pozwanej egzekucję (postanowienie k. 91).

W dniu 26 lutego 2015r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarta została umowa, na mocy której bank jako komandytariusz spółki (...) swoją wierzytelność z umowy udzielonego pozwanej kredytu wniósł do powyższej spółki (umowa k. 30 – 32). Tego samego dnia wspomniany wyżej bank swoje prawa i obowiązki komandytariusza przeniósł na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną w W. (umowa k. 33 – 35). W dniu 4 marca 2015r. (...) spółki (...) podjęli uchwałę o zwrocie na rzecz spółki (...) wkładów niepieniężnych w postaci wymagalnych wierzytelności (uchwała k. 36 – 38). Tego samego dnia spółka (...) nabyte wcześniej wierzytelności przeniosła na powoda (umowa k. 39 – 48).

Pismem z dnia 10 marca 2015r. G. (...) Bank powiadomił pozwaną o cesji wierzytelności (zawiadomienie k. 70).

W dniu 13 kwietnia 2016r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym to wyciągu oświadczył, iż na pozwanej ciąży zobowiązanie w kwocie 48 028,02zł. z tytułu kapitału oraz 38 183,50zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek wynikające z umowy o numerze (...) (wyciąg k. 19).

Sąd zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia pozwanego podzielić należało w całej rozciągłości stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie IV CSK 356/06, wedle którego:

„Termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.”

Formułując powyższe stanowisko Sąd Najwyższy jeszcze we wcześniejszym wyroku z dnia 10 października 2003r. w sprawie II CK 113/02 wskazał, iż:

„W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawało "w związku z działalnością gospodarczą". Określenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej jest określeniem szerokim, co znalazło potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., III CZP 64/92 - OSNC 1992, nr 12, poz. 225, wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01- OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i wyrok z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02 - OSNC 2004, nr 10, poz. 157). Motywy i dążenie ustawodawcy do zapewnienia możliwie szybkiego realizowania przez profesjonalistów swych roszczeń zarówno przysługujących im wobec innych profesjonalistów, jaki i wobec nieprofesjonalistów zostały szeroko w doktrynie i judykaturze omówione. Nie trzeba także dowodzić, lecz należy wskazać, a to w związku z wywodami skargi kasacyjnej, że profesjonalista jest z reguły lepiej zorientowany w regulacjach prawnych oraz dysponuje lepszymi możliwościami faktycznego korzystania z instrumentów przewidzianych dla ochrony swych praw. Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 (OSP 2004, nr 11, poz. 141), powoływanego już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.”

Podzielając w pełni zasadność powyższego stanowiska stwierdzić należy, iż brak jest jednocześnie jakichkolwiek powodów, dla których roszczenie banku nie miałyby się przedawniać po upływie trzech lat od jego wymagalności, tak jak każdego innego przedsiębiorcy i to również w sytuacji, kiedy roszczenie to skierowane jest nie tylko – jak wskazano w przywołanym wyżej orzeczeniu – przeciwko osobie nieprowadzącej działalność gospodarczą, ale również przeciwko przedsiębiorcy. W każdej z tych dwóch sytuacji, a zatem zarówno wtedy, gdy roszczenie banku kierowane jest przeciwko konsumentowi jak i przedsiębiorcy zachodzi taki sam brak podstaw dla ochrony banku, który nie podejmuje przez znaczny okres czasu żadnych czynności zmierzających do zaspokojenia jego roszczenia. Niezależnie od tego zatem, czy kontrahentem banku była osoba prowadząca działalność gospodarczą, czy też taka, która wspomnianej działalności nie prowadziła, to bank jest profesjonalistą korzystającym z wyspecjalizowanej obsługi prawnej, ma więc wszelkie możliwości, aby w przewidzianych prawem terminach, ustanowionych dla wszystkich przedsiębiorców, zabezpieczyć realizację należnych mu roszczeń. Zaniechania skorzystania z nich koniecznym czyni poniesienie przez niego negatywnych konsekwencji na równi z wszystkimi innymi uczestnikami obrotu. Tym samym też przyjąć, iż argumenty na rzecz przyjęcia trzyletniego okresu przedawnienia roszczenia banku pozostają takie same w sytuacji, gdy dłużnikiem banku jest inny profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, jak również wtedy, gdy dłużnikiem takim jest podmiot nie parający się działalnością gospodarczą.

Dokonując oceny podniesionego przez powódkę zarzutu przedawnienia mieć należało na uwadze, iż termin zapłaty ostatniej raty pożyczki wypadał na dzień 5 lipca 2015r., trzyletni zatem bieg przedawnienia zakończyłby swój bieg na długo po wniesieniu pozwu. Za istotny zdaniem sądu uznać należy jednak fakt dokonania w dniu 9 sierpnia 2011r. wypowiedzenia przez bank umowy kredytowej, wystosowanie bowiem do pozwanej takiego oświadczenia wiązało się z jednoczesnym postawieniem całości należności kredytowej w stan natychmiastowej wymagalności. Skutek taki wedle treści oświadczenia z dnia 9 sierpnia 2011r. nastąpić miał po upływie 30 dniowego terminu wypowiedzenia rozpoczynającego swój bieg z dniem doręczenia pisma zawierającego wypowiedzenie. Strona powodowa nie przedłożyła dowodu doręczenia pozwanej odpisu powyższego pisma, zakładając przeto, iż nastąpiło to po upływie tygodnia od dnia nadania pisma, przyjąć należałoby, iż bieg okresu wypowiedzenia rozpoczął się w dniu 16 sierpnia 2011r., zakończył się zaś z dniem 15 września 2011r.

Jako okoliczność pozbawioną znaczenia ocenić należało powołany przez powoda fakt wszczęcia względem pozwanej postępowania egzekucyjnego, stosownie bowiem do wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie III CZP 29/16 stanowiska: „.

„Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).”

LEX nr 2067028, www.sn.pl, Biul.SN 2016/6/10, KSAG 2016/3/112

W przywołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy jednoznacznie opowiedział się za stanowiskiem, wedle którego niebędący bankiem nabywca wierzytelności nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną czynnościami egzekucyjnymi banku. Za stanowiskiem powyższym przemawia argument, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczyna bieg na nowo w takich granicach podmiotowych, jakie wynikają z bankowego tytułu wykonawczego. Nabywca wierzytelności, fundusz sekurytyzacyjny, nie będący bankiem musi w celu dochodzenia roszczenia uzyskać nowy tytuł wykonawczy w postępowaniu sądowym, a więc nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego i wnioskiem o wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, w którym nie ma zastosowania art. 192 § 3 k.p.c. Tym samym też w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Dzieje się tak dlatego, iż jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. W konsekwencji przyjmując należy, iż Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Negując w niniejszej sprawie zasadność zarzutu przedawnienia strona powodowa nie wskazała jednocześnie na wystąpienie jakichkolwiek zdarzeń mogących skutkować przerwaniem terminu przedawnienia wobec jakiegokolwiek innego podmiotu, aniżeli zbywający wierzytelność bank. Nie wykazała również faktu uzyskania na swoją rzecz jako następcy prawnego banku klauzuli wykonalności poprzestając jedynie na wykazaniu, iż klauzulę taką uzyskał prowadzący postępowanie egzekucyjne jej poprzednik prawny. W świetle stanowiska zajętego jednak w przywołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego, fakt uzyskania takiej klauzuli przez będący cedentem bank uznać należało za niewystarczającą dla wykazania legitymacji czynnej cesjonariusza. Tym samym też żądanie pozwu podlegało oddaleniu zarówno jako przedawnione jak i z powodu braku legitymacji po stronie powoda bez konieczności oceny pozostałych zarzutów co do istnienia i zakresu spornej wierzytelności. Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji obciążając jednocześnie stronę powodową kosztami postępowania pozwanej w postaci wynagrodzenia jej pełnomocnika w kwocie 7 217zł. należnymi jej stosownie do wyrażonej przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasady odpowiedzialności za wynik postępowania.

Z/ odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stronv.